

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

„Óh, vajha megszakasztanád az egeket!”

(Ésaiás 64: 1.)

Az ótestamentomi prófétának ez az esdő kiáltása akarna kitörni a mi ajkainkon is sokszor, mikor végig nézünk magyar népünknek az állapotán. Nem a trianoni béke által végbement szomorú megcsönkítés a mi legnagyobb fájdalmunk, hanem az, hogy ez a nagy megbróbáltatás sem törte igazán össze a mi népünket. Keseregni tud, átkozódni is, de megalázkodni, s bűnbánattal odafordulni ahhoz, aki megengedte ezt a nagy megszagattatást, s aki az egyetlen, aki gyógyulást is adhat sebeinkből, — azt még nem tanult meg. Mennyi önhittség és elbizakodottság, érdemeinknek és erényeinknek mennyi hánytorgatása még most is! Mennyi könnyelműség, felületesség, élvezetvágy másrészt, még most is! S mennyi hidegség, mennyi közöny minden iránt, ami onnan felülről való! Hát mikor ébred már föl ez a nemzet annak megismerésére, amelyek az ő békességére valók?! „Óh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál!”, kiáltanánk a prófétával. De a prófétának volt oka és joga így szólni, míg nekünk nincs. Mert az ő kérése meghallgattatott, az Úr megszakasztotta az egeket és alászállt. Alászállt kicsinységben és alázatosságban, hogy annál jobban megmutathassa hozzánk való nagy kegyelmét.

Némuljon el hát ajkunkon ez az eget ostromló kiáltás, s mutassunk rá inkább minél nagyobb erővel, minél meggyőzőbb szeretettel arra a kicsiny gyermekekre, aki igazán alászállt a betlehemi jászolba, hogy legyen a világnak Megváltója és Üdvözítője. Mutassunk rá a jászolra, melyből kiindult a földi életbe, s a keresztre, amelyen eltávozott abból. Bizonyágtételünkkel, igehirdetésünkkel, életünkkel, szolgálatunkkal ennek a jászolban kezdődött, s kereszten végződött életnek a világosságát, erejét vigyük bele úgy az emberek lelkébe, életébe, hogy meglássák, megérezzék azt, s meggyőztessegenek általa. Érezzék meg, lássák meg, hogy az az élet nem végződött el ott a kereszten, hanem az, aki ott meghalt érettünk, föl is támadott, most is él, s most is keresi a mi magyar népünk fiait és leányait is. Keresi, hogy mint bűnbánó, összetörött lelkeket vonhassa őket szívére, s vihesse az atyai hajlékokba, ahol letöröl az Isten keze minden könnyhullatást, gyógyógyit minden sebet.

Ezt hirdesse a mi mostani adventünk is.

Vargha Gyuláné.

Királyok két könyve. I—II.

(5) Lássuk most a déli országrész, Júda történetét! Az első könyv 12. fejezetéhez kell visszanyulnunk. Milyen más lenne a dolgok menétét szemlélni, ha a tékozló fiú útjára tért Izráellel szemben Júda az Úrhoz való hűséget képviselné! Külsőleg tekintve Júda marad az atyai házban. A bétheli bálványozás ellen jövendölő júdeai próféta (13. fej.) némi jel arról a felelősségről, melyet az atyai házban maradtnak éreznie kellene az idegenbe szakadttal szemben, de ez a jel, a vállalkozás kudarcával, arról beszél, hogy mennyire képtelen maga Júda is valami határozott mentő teljesítményre, nem úgy, mint valamikor Ábrahám a Sodomába merült Lóttal szemben. Júda élete mindenesetre szolidabb. Nincs annyi trónváltás. Húsz királya közül csak kettő lesz belvillongás áldozata. De a nép mindkét esetben a gyilkosok ellen fordul s kitart a Dávid-házi királyok mellett. Jehova tisztelete azonban itt sem maradt tiszta. Már a harmadik király, Asa, kénytelen fellépni a sok bálvány miatt — még anyjával szemben is. (15.) Az eredmény nem sok. A Baálok elleni tiltakozás amugy is csak akkor terjed ki Júdára, midőn erre Izráel már példát mutatott.

Júda története 722-ig egész jól kimeríthető Izráelhez való viszonyának megfigyelésével. Oh, ha ez a viszony állhatatos lett volna, mennyi áldást jelenthetett volna! De a semlegességtől a közvetlen támadásig, az egymással való szövetkezéstől az egymás ellenségeivel való szövetkezésig, az összeházasodástól a királygyilkosságig minden elvonul előttünk. Ha a viszony jó a két fél között, az is rosszat jelent. Ha pedig rossz, az nem jelent jót.

Az Asa alatti háborús viszony, utódja, Jósafát alatt megváltozik. Akháb idején együtt harcolnak Sziria ellen. (22. fej.) Az összebátározásnak súlyos következményei lesznek. Az Akháb-ház bukásával az izraelita Jehu megöleti Júdea királyát, Akháziát is. Ennek utódja pedig azért lakol halállal, mert Izráelt nehéz helyzetében magára hagyva, kiszolgáltatja a templom kincseit. Az egymás közti viszony mind rosszabbra fordul. Amásia már háborút indít Izráel ellen. Vesztes lesz, s Izráel maga fosztja ki Jeruzsálemet és a templomot. (II. könyv 14. f.) A szír fenyegetés megszűntével javul a helyzet. Uzziás alatt békében vannak egymással. Júda politikailag erősödik, de a magaslaton való áldozás zavartalanul folyik. Kivált Akháb alatt. Ez időben, 734. körül, Izráel és Sziria szövetkezve megtámadják Júdát. Jeruzsálemet ostromolják s bár bevenni nem tudják, Akházia mégis súlyos anyagi és erkölcsi áldozatokkal segítségül hívja Assziriát. Ézsaiás óva intett ettől s ha el is maradt egyelőre, — mitől ő félt, Egyiptom bosszúja, — elég volt az, hogy Júda kénytelen évenként adózni Assziriának.

Megnyilt ég.

Ne várd, hogy érted megszakassza
Az Úr a még bezárt eget,
Hogy életedről széljelossza
A meggyülemelő felleget;
A felhő régen szerteszéledt,
A menny régesrég megszakadt,
Halál felett győzött az élet,
A Megváltó itt járt alatt.

Az ég csak annak van bezárva,
Ki elzárja saját szívét,
Az üdvnek útja rég kitérve,
A felhőt Jézus tépte szét;
A hívő megnyilt ég alatt jár,
Fölötte folyvást nap nevet.
Oh jöjj, te rád is fényes ég vár,
Vár rád az égi szeretet.

Folyvást meghallgatott imádság.

Nemrégiben az a szerencse ért, hogy Maepher-son Hugó úrnál tehettem látogatást, Falkirkben, a szép Skóciában. Szives házigazdám nagyon óhajtották, hogy ebből az alkalomból látogassam meg a Bridge of Weirben levő árvaházakat, ezt a csodálatos munkát, amely kezdetől fogva nagyon megnyerte rokonszenvüket. Maepher-son úr olyan szives volt, hogy bejelentett Quarrier úrnál, ezeknek a jótékony intézményeknek alapítójánál és vezetőjénél és fiát adta mellém vezetőül. Az utazás szellemes, fiatal vezetőm kíséretében nagyon kellemes volt, s a félérai gyaloglás a vasuti állomástól, szép vidéken, különösen kedves és üdítő volt. Pompás, koratavaszi reggel volt, az utolsó téli hó még csillogva terült el a ragyogó napfényben a távoli dombokon és hegyeken. De a meleg völgyekben már zöldeltek a harangvirág gyenge levelei, a fákon és bokrokon édes dalokat csattogtak a madarak a vidám tavaszi világba.

Mikor a domb tetejére értünk, egyszerre csodálatos látvány tárult föl szemeink előtt — egy új falu, Skócia árvaházaiból alakulva. Az első benyomást sokan fontosnak tartják és igazuk van; soha, sem itt, sem az örökkévalóságban el nem fogom felejteni, azt a mély hatást, amelyet lelkem ebben a percben nyert.

Élesen és tisztán megrajzolva, a napfénytől megaranyozva, ragyogó kék ég alatt láttam magam előtt feküdni, mint egy élő ragyogó képet, mely sohasem fog emlékezetemből kitorlódni a zöld bokrok közé zárva, távol a világ zajától, fekszik itt az árvák és kitaszítottak otthona.

Olyan különleges kis város ez, amilyen talán sehhol nincs is több az egész világon. Széles fasorok és utak, tágas villák, iskola-épületek, magtárak, falusi házacskák, mosókonyhák, játszóterek, az alapító lakása, egy szép templom csinos kis toronnyal, mind ez kedvesen váltakozik szép kertekkel, bokorcsoportokkal, kútakkal, hajózható folyócskákkal, nyájas otthoni nyújtva körülbelül 1500 léleknek.

A kapunál Quarrier úr fogadott, s most abban az előjogban részesültünk, hogy a saját ajkairól hallhattuk, hogy ez a nagyszerű munka hogy jött létre és hogy alakult ki.

Lehetséges, hogy egy és más, amit itt most elmondok, nem ebből a beszélgetésből maradt meg az emlékezetemben, hanem Quarrier úrnak

A cél.

Mit szólna a tengerész ahoz, ha a nyílt tengeren találkoznék egy hajóval és arra, a kérdésére, hogy „Honnét jöttök?” — azt felelnék — „Nem tudjuk”. — „Hova?” — „Nem tudjuk!” — „Hogy áll a kompasz?” — „Nem tudjuk, de majd meg fogjuk nézni.”

Ilyen balga hajósok bizonyosan elsüllyednek.

Tudod, ki az a kompasz, ki az az iránytű, akit nézned kell, hogy a célt eléred?!

Bizonyosság.

Amikor Francke H. Gusztáv egyszer a hallei árvaház építése közt nagy szükségben volt, a „Mi Atyánk”-ot imádkozta és amikor ahoz a kéréshez ért, hogy „a mi mindennapi kenyerünket add meg mi nekünk ma”, Isten hűségese szeretetébe vett bizalommal hangsúlyozta a má t. Még miközben imádkozott, hozott neki valaki 100 tallért.

Napoleon.

Napoleon így szólt a halála előtt Montholan grófhöz Szt. Heléna szigetén:

„Nagy Sándor, Cézár és én a hatalom orszá-

gát akartuk megalapítani és elpusztult. Krisztus a szeretet országát alapította meg és ez örök fényben ragyog.“

Sovány keresztyének.

1. A sovány keresztyéneknek van Bibliájuk — de a szellemi táplálékukat nem onnét veszik.

2. A sovány keresztyének a békéről énekelnek, — de nem igitkeznek ezt elérni.

3. A sovány keresztyének így imádkoznak: „Jöjjön el a te országod“, — de elzárják az utat a világi életükkel.

Képzelt akadály.

Feri az anyjával egy jegenyefasoron kocsi-kázott keresztül. Hirtelen sirni kezdett a kis fiú. Édesanyja hiába kérdezte a sirás okát, végre szakadozottantört ki a kis fiúból: „Anyám, nézze ott az út végén nem fér keresztül a kocsin.“ Az édesanya mosolygott Ferike aggodalmán, A koci tovább gördült — és zavartalanul haladt keresztül az út végén, a szűk részen — és leért a koci a szép völgybe. Ferike szive ujjongott.

Emlékszel, hányszor aggódtál már a jövő

a munkájáról kiadott évi jelentéseiből. De viszont attól félek, hogy sok mélyértelmű és jelentőség-teljes szót, amely ebben, a nekem ajándékozott órában hangzott el ajkairól, elfelejtettem. Együttlétem a hitnek és imádságnak evvel a hősével körülbelül három óráig tartott. Nyugodt, szerény hangon felelt első kérdéseimre a következő szavakkal: „Mind ez, amit ön itt lát, az Úrnak a munkája, egyedül Ő tőle származik, az Ő kegyelmes felelete a hitből fakadt imádságra.“

Quarrier úr elbeszélte, hogy árva gyermekek gondozására irányuló kísérletei nagyon szerény, egyszerű módon kezdődtek. Még egészen fiatal fiú volt, mikor szívében azt a fogadást tette, hogy az árvák és elhagyottak ügyét magáévá teszi, ha Isten ezt neki sikerülni engedi. Évek múltán azután megházasodott, s nagyon belekeveredett az élénk üzleti életbe, de fogadását akkor sem felejtette el. Minden szabad idejét arra fordította, hogy fölkeresse a kitaszítottakat, míg végre 300 fiú volt a védelme alatt. Ekkor arra a meggyőződésre jutott, hogy Isten még nagyobb munkateret akar megnyitni számára, s nap-nap mellett várakozott intéseire. Szíve mélyén, minden emberi szemtől elrejtve, szövetséget kötött az Úrral. Ha Isten neki 2000 fontot (40.000 márka) küld, akkor azonnal ott-hont épít Glasgowban árva és csavargó gyermekek számára. Ez a csendes, komoly kérés fölhatott Isten szívéhez, s a hívő imádság nagy hallgatója és meghallgatója hamarosan felelt reá. A 2000 font megérkezett és pedig nem különböző, kicsiny részletekben, hanem egy nagy összegben. Oly világosan, oly határozottan, oly egyenesen jött ez a felelet titkos imájára, hogy két fontos elhatározást ébresztett föl benne, amelyek ettől fogva életének vezető alapelveivé lettek. Az első elhatározás arra kötelezte, hogy elsősorban Istennek az árva és elhagyott gyermekek közt végzendő munkájára szentelje az életét, s családi és üzleti érdekeit ennek alárendelje, — a második, hogy mostantól fogva soha emberektől pénzt ne kérjen, hanem teljes bizalommal Istentől várjon mindent. Így hát Quarrier úr, örvendező hangon így szólhatott:

„Isten mindent megadott nékem, amit kértem tőle és én elhatároztam, hogy ezért hűségesen és teljes bizalommal átadom magamat neki.“

Ha közelebről meggondoljuk ezt a dol-

got, nagyon természetesnek és következetesnek találhatják ezt a cserét. Olyan ez, mint ha a mennynek Ura és ez Ő szolgája így szóltak volna egymáshoz: „Ha te az én dolgomat a magadévá teszed, akkor én is a magamévá teszem a te dolgodat.” Hiszen tulajdonképen ez az értelme ennek az ígének is: „Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szived kéréseit.” (Zsolt. 37:4.)

Fasorokon és mezőségeken haladtunk át, itt-ott betértünk egy-egy házba, s Istennek ez a kedves embere ez alatt az egész idő alatt folyvást a legcsodálatosabb ima-meghallgatásokról beszélt, amelyeket megért. Mindennapi, sőt mindenórai tapasztalatává váltak ezek, Glasgowban megindított munkájának kezdetétől egészen máig. Imádkozott kisebb és nagyobb, meghatározott összegekért, újabb épületekért, a munka továbbfejlődéséért, a terjeszkedéshez szükséges tervekért és módszerekért, egy alaptőkéért, hogy a gyermekek kivándorolhassanak, védencai megteréseért, pénzért, hogy újabb földeket vásárolhasson, ezért az adományért, vagy amazért, és mindent, amit kért, megkapott. „Mindent, mindent megadott nékem Isten,” ez a nagy szó hangzott újra meg újra, örvendezően, ajkairól. Élete csakugyan szószerint beteljesedése volt ennek a bibliai intésnek: „Imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok föl kívánságaitokat az Isten előtt.” (Fil. 4:6.) Egyszer kórházat kért, máskor iskola-épületet, majd egy új otthont, egy hajót, egy majort, majd ismét a gyermekek orvosi kezelésére alkalmas segítőt, azután butorokat, harangot a templomba, taneszközöket, kútat, hívő „atyákat” és „anyákat” a gyermekcsaládok számára és imé, mikor imádkozott, férfiaknak és asszonyoknak szívét mozgatta meg egy láthatatlan hatalom s imádságára a feleletek egyenesen és gyorsan, állandóan és hatalmasan megérkeztek.

Nem tudtam egyebet mondani csak ennyit: „csodálatos, csodálatos,” de ezért a kifejezésért szelid szemrehányást kaptam részéről. „Ne találja ezt olyan rendkívülinek, hanem inkább természetesnek és következetesnek és mondja inkább: milyen híven és kegyelmesen megtartja Isten azt az ígétét, hogy meghallja azoknak a kiáltását, akik Őbenne bíznak, s megadja nekik, amire szükségök van. (Folytatjuk.)

miatt? — Hogy lesz tovább? — Mi lesz most? A te könnyeidet és féltelmedet látja az Úr és mosolyog. — És, amint közelebb érsz, látod, hogy nincs akadály. Keresztüljutsz és látod a célt. Nem akarsz tanulni ebből?

Mi a legfontosabb?

Egy nagyon tehetséges diák bármilyen nehéz matematikai problémát meg tudott fejteni. Egyszer egy barátja egy papirdarabot adott neki egy problémával, megfajtásra. Elkapta a cédulát, hogy gyorsan megfajtsa. De legnagyobb meglepetésére matematikai kérdés helyett a következő volt rajta: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri és az ő lelkében kárt vall?”

Dühösen tépte szét a papirost. De hiába, a kérdés tovább égette a lelkét.

Gyakran olyan sokáig tart, amíg valaki a szívét kitarja egészen Isten és ember előtt. Azért van annyi erőtelen ember, mert ezt nem teszik és nem tudják, hogy mi hiányzik nekik és így azután terhek önmaguk és mások számára.

KÜLMISSZIÓ

Egy missziói orvos tapasztalataiból.

A következőket írja dr. Kallenbach missziói orvos a Sudan Pionier misszió lapjában: „Aggódva gondoltunk arra, hogy a félórányra fekvő M. faluba kell lovagolnunk. Ezt a falut nagyon elrontották az idegenek. Természeti szépsége miatt sokan látogatják és talán éppen ezért, a lakói rendkívül toladók és arcátlanok. Keresztüllovagoltunk a hegyeken és a falu közepére értünk. Odakiáltottunk az embereknek: „Gyertek a Nilus partjára, mondunk nektek valamit. Hozzatok ide a betegeiteket is”. — Hamarosan egész csődület támadt körülöttünk. Lärmázva, nevetve vettek körül bennünket. A helyzet nagyon ránk nehezedett. Az Úrhoz könyörögtünk nyugalomért és hogy tudjuk fegyvelmezni ezt a tömeget. Össze-vissza beszéltek és zajongtak. Voltak ugyan pillanatok, amikor csendben voltak, de azután hirtelen megint kitört a láрма. Közben sok orvosi munkánk is akadt. Az emberek megfigyelték, hogy hogy kezeljük a beteget, minden vizsgálatot, foghuzást, az orvoságok beadását és minden mozdulatunkhoz megjegyzéseket fűztek.

Ebben a faluban különösen sok rossz fog volt. Talán egy ember sem volt a faluban, akinek a fogai épek lettek volna. Lassankint csendesebbek lettek az emberek körülöttünk és csudálkozó figyelemmel néztek bennünket. Egy ember így szólt hozzám: „Örülünk, hogy ide jöttetek, nagyon meg vagyunk veletek elégedve”. Most már annyira jutottunk, hogy szólhattunk, hogy csendben legyenek a bibliamagyarázaton. Csakugyan csendben vol-

tak és ha valamelyik szólni akart, a szomszédai rászóltak, hogy csendben legyen. „Az Úr Jézus a bűnös szív megmentője. Ő meghalt értünk. Az Úr Jézus a mi orvosunk. Ő a mi megmentőnk” — hangzik a téren a tömeg felé.

Az emberek bámulva, tátott szájjal hallgatnak. Szinte minden figyelni látszik rajtuk, feszült figyelemmel várják a szavakat. Semmi ellenmondás nincs bennük. „Ő meghalt értünk. Ámen”. Először nagy csend volt. Azután kitört a taps- és tetszésnyilvánulás. „Ezek szép és jó szavak voltak!” Egy-másra nézünk, csodálkozunk. Isten Lelke velünk volt. A jég meg van törve. Az emberek viselkedése megváltozott. A nyomás is megszűnt.

Még egy látogatást is kellett tennünk egy súlyos tüdővész betegnél. Rettenetesen pusztít itt a tüdővész.

Azután továbblovagoltunk és halás szívvel hagytuk el a falut.

... . kitől féljek ... .“

A délnyugat afrikai háború idején két herero tört be egy misszionárius özvegyéhez és megakarták ölni.

Az özvegy barátságosan így szólt: „Még nem tartottam ma reggeli áhitatot. Nem akarnak segíteni ebben?” Énekeskönyveket adott nekik, a harmóniumhoz ült és játszani kezdett. Azután felolvasott a 27-ik zsoltárból: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek?” — Azután újra énekeltek.

És a hererok? Egyik a másik után kezdett énekelni nyers hangon. És amikor befejezték az éneket, a rablók egyik a másik után odament a misszionárius özvegyéhez, kezet adtak neki és azután csendesen elmentek.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Dec. 1. Jónás 3. Pél. 20: 16–30. Most, miután megalázta magát Jónás és Istenhez kiáltott bocsánatért és szabadulásért, tud engedelmeskedni is. Bemegy Ninivébe s hirdeti ott az Úr beszédét. És nem hiába, mert a város népe megtér. Az Úr akaratából való igehirdetés nem tér vissza üresen, hanem megcselekszi azt, amit az Úr akar. (És. 55: 11.) Bár küldhetne Isten ma is erőteljes igehirdetőket mindenfelé, hogy megtérnének a most még sötétségben ülő népek!

Dec. 2. Jónás 4. Pél. 21: 1–15. Mivel Ninivé megtérése Isten akaratára volt, véghez tudta azt vinni, még olyan eszköz által is, mint Jónás, akinek úgy látszik, más lett volna az akaratára. Nincs-e ma is így sok igehirdetéssel? Az ige hirdetik, de talán sok igehirdető nem hiszi komolyan, hogy arra az emberek meg is térhetnek, sőt talán nem is kívánja, mert hiszen az újabb munkát jelentene az ő számára. De Isten az Ő nagy kegyelmében még az ilyen igehirdetésből is tud áldást fakasztani. Mennyivel több áldást adhatna, ha minden igehirdető teljes hittel és avval a forró vágygal hirdetné az igét, hogy az által a lelkeket igazán felébredésre és megtérésre indítsa!

Dec. 3. I. Thess. 1. Mal. 4: 1–6. Milyen más igehirdető volt Pál apostol, mint Jónás! Az ő igehirdetése nem csak szóban állt, hanem a Szent-Lélek erejében, s ő nem csak kérte, hanem várta is, hogy igehirdetése nyomán megtérések legyenek. S Pál nem felületes, hanem alapos megtérésre igyekezett eljuttatni azokat, akiknek az igét hirdette, olyan megtérésre, amelynek gyümölcse a megszentelődés, a keresztény életben való növekedés és előhaladás mindaddig, míg a lélek odajut, hogy örömmel és teljes bizonyossággal tudja várni az eljövendő Jézust.

Dec. 4. Luk. 21: 25–36. Róm. 15: 4–13. Luk. 17: 20–30. II. Pét. 1: 3–11. Még mindig azokat az idöket éljük, amelyek Jézus földre jöttével kezdődtek, t. i., hogy Isten országa eljött, de nem szemmel láthatólag, vagyis azok elöl, akik nem hisznek, el van rjtve, mert az Isten gyermekeinek a lelkében van. De Istennek nem ez a végcélja a földdel. El fog ide érkezni Isten országa az Úr Jézus újra eljövételével úgy, hogy mindenki elöl szemmel láthatóvá lesz. „Minden szem meglátja Őt, még akik Őt általszegeztek is”, mondja a páthmosi íhletett látók. (Jel. 1: 7.) De ez a nap sokakat fog váratlanul találni. Sokan sze-

retnének akkor elrejtözni a Bárány haragja elöl. (Jel. 6: 16.) De Isten várakozó gyermekeinek ez lesz a legnagyobb örömmünnepek.

Dec. 5. Zsolt. 67. Pél. 21: 16–31. Isten szeretné az Ő orcáját megvilágosítani az Ő gyermekeinek arcán, vagyis átfórmálni őket szent Fiának, a Krisztusnak ábrázatára, mert erről ismernék meg Őt és az Ő útait azok, akik még távol vannak tőle. Azért munkálkodik az Úr a hitetlenek megtérésén úgy, hogy a maga népét igyekszik mindig jobban megtisztítani és megszentelni. Isten gyermekeinek fel kell ismerniök Urukak ezt a nagy célját s a saját elhivatásukat és felelősségüket, hogy így az ő életökön és munkájukon keresztül jussanak el mindenek Isten megismerésére és dicsősítésére.

Dec. 6. I. Thess. 2: 1–12. Pél. 22: 1–16. Pál igazi példaképe az Isten országa munkásainak. Semmi önző cél nem vezet, semmit sem keres a maga számára, egészen leteszi magát Isten oltárára, él többé nem ő, hanem él benne a Krisztus, Evvel a lelkülettel forgolódik mindenütt, ahová az Úr küldi. S csak evvel a lelkülettel lehet igazán gyümölestermő életet élni. Evvel a lelkülettel lehet a Krisztusban élő atyává vagy anyává fejlődni, aki sokakat tud elvezetni az igazságnak útjára. s akinek szól az ígéret, hogy: „fényleni fognak, mint a csillagok, örökkön-örökké”. (Dán. 12: 3.) Adjon az Úr Magyarországnak is sok ilyen atyát és anyát a Krisztusban!

Dec. 7. I. Thess. 2: 13–20. Pél. 22: 17–29. A legtöbb embernek ma is az a baja, hogy az igehirdetést nem tudja úgy fogadni, mint Istennek beszédét. Az igehirdetőben az embert látja, akinek véletlenül ez a véleménye a lelki dolgokról, s azt hiszi, hogy neki is megvan a joga hozzá, hogy a maga véleményét megalkossa. Azért kell az igét nem emberi erővel és ékesszólással hirdetni, hanem a Lélek erejében, amely meggyőzi a hallgatókat, mint egykor Pál igehirdetése a thessalonikabelieket, hogy az az Isten beszéde, s amely így tekintélyt támaszt ennek a beszédnek. Sok buzgó imádság s az igehirdetőnek teljes odaadása szükséges ehez.

Dec. 8. I. Thess. 3. Pél. 23: 1–14. Pál apostol nagyon jól tudja, hogy a sátánnak különös gondja van az Isten gyermekeire, hogy azokat megkísértse, az Úrtól eltávolítsa s újra a maga hálójába vonja. S ahol talál olyan pontokat, amelyekbe belékap-

csolódhatik, ott ez sokszor sikerül is neki. Azért igyekszik Pál, mint igazi lelki gondozó, lelki gyermekeit imádsággal, intéssel, példaadással folyvást serkenteni és segíteni, hogy hitőkben és szeretetőkben gyarapodjanak, erősödjenek, s a szentségben feddhetetlenné váljanak. A keresztyén életben nincs megállás. Vagy előbbre haladunk, vagy visszaesünk.

Dec. 9. I. Thess. Péld. 23: 15—26. Az igazi keresztyén élet gyümölcsei és ismertető jelei: a tiszta erkölcsi élet, az atyafiúi szeretet és a hűségese köteleességteljesítés. Ahol ezek a gyümölcsök hiányoznak, vagy csak hiányosan vannak meg, ott baj van a gyökérben. Ha gyengének érzed magadat ezeknek az ismertető jeleknek a bizonyításában, akkor vizsgálj meg hitednek fundamentumát, és nézd meg, hogy az igazi alapra építesz-e. Mert Krisztusban meg van a győzedelmes erő arra, hogy bennünket is győzelemre segítsen.

Dec. 10. I. Thess. 4: 13—18. És. 40: 1—8. Pál itt olyan titkot tár fel kevés thessalonikai gyülekezete előtt, amelyet még ma is sok keresztyén nem tud elfogadni. Azt, hogy az Úr Jézus eljövetelkor azok az életben levő hívők, akik egészen elkészítetteln engedték magukat, halál nélkül fognak megdicsőülni, feltámadó testbe öltöztetenni s az Úr elé ragadtatni a levegő-égbé. S miért veszi ezt a felségese ígéretet olyan kevés keresztyén komolyan? Mert kevés keresztyénnek van kedve a teljes elkészítetése folyamatán általmenni, vagyis teljesen összetörnetni, az „én“-t megfeszíteni és a halálban hagyni. Ez a feltétele az Úr Jézus teljes örömmel való rajzásának úgy, amint ezt a biblia élénk rájolja.

Dec. 11. Máté 11: 2—10. I. Kor. 4: 1—5. Máté 3: 1—11. II. Tim. 4: 5—8. Isten mindenkitől, akire valamit bízott, hűséget vár. Már pedig Ő minden gyermekére bíz valamit, s mennél nagyobb bíz valakire, annál többet vár tőle. Boldog, akinek lelki ismerete bizonyosságot tesz amellett, hogy híven sáfárkodik a rábízottakban. De senkit ez a tudat elbizakodottá ne tegyen, mert nem magunk vagyunk hivatva arra, hogy a saját hűségünket megítéljük. Ne magunkra nézzünk tehát, hanem az Úrra. De legyünk tartózkodók másoknak a megítélésében is. Sok mindent másképp fogunk látni az örökkévalóság világosságában, mint ahogy most látjuk. Bizzuk itt is az Úrra a végleges ítéletet.

Dec. 12. Zsolt. 71. Péld. 24: 1—22. Óh, milyen nagy kincs az Úrban való bizalom! Mily boldog az, aki jó és rossz napokban egyaránt Istenre támaszkodik, mint

biztos sziklaszálla, amely soha meg nem rendül. Az ilyen embert nem törheti meg sem betegség, sem nyomorúság, sem vésés, mert nem a testben bizakodik, hanem az örökkévaló Istenben. S azt a kincset, a benne való teljes bizalmat, ingyen adja neked az Úr. Fogadd el!

Dec. 13. I. Thess. 5: 1—11. Péld. 24: 23—34. Ne aludjunk, hanem legyünk éberek, vigyázzunk és imádkozzunk. Ez az intés újra meg újra felhangzik a bibliában, magának az Úr Jézusnak, majd pedig apostolainak ajkáról. Aki a világosságban jár, az nem botlik meg, mondja az Úr Jézus. S Ő maga-magát nevezi a világ világosságának. Maradjunk tehát Ő benne, mert akkor éberek maradunk, s az a nagy nap, az Úr eljövetelének napja nem fog bennünket alva találni, mert még a sírban is meg fogjuk hallani a riadót és az isteni harsonát.

Dec. 14. I. Thess. 5: 12—28. Péld. 25: 1—12. Fontos életszabályok azok, amelyeket itt Pál apostol élénk tár. Ezeknek megtartása biztosítja úgy az egyes keresztyén ember lelki növekedését, mint a keresztyén testvéri közösségek belső békéjét és kifelé való gyarapodását. S mily jó, hogy ezeknek a szabályoknak megtartásában is arra támaszkodhatunk, akinek hűsége mindenkinek életében megcselekszi ezeket, aki Ő benne bíz.

Dec. 15. II. Thess. 1. Péld. 25: 13—28. Pálnak nagy öröme telik a thessalonikai gyülekezetben, amely növekedik a hitben és a szeretetben. S ez a növekedés szenvedéseken, üldöztetéseken, szorongattásokon keresztül megy végbe. A szenvedések mindig javokra szolgálnak Isten gyermekeinek, ha nem engedik magokat ártalok a hitben megtántorítani. S az bizonyos, hogy előbb-utóbb a szorongatókra is eljön a szorongattatás, de ne jöjjön az Isten gyermekeitől. Bizzuk a bosszúállást az igazságosan ítélőre. (I. Pét. 2: 23.) S tanuljunk bosszúállást a mi Urunk Jézus Krisztustól. (Luk. 23: 34.)

Dec. 16. II. Thess. 2. Péld. 28: 1—13. Mielőtt az Úr Jézus eljönne, meg fog jelenni az Antikrisztus, ez a minden gonoszságnak megtestesülése emberi alakban. S akkor jön el Isten gyermekei számára a legnehezebb idő, amikor hitők és állhatatosságuk súlyos próbára lesz téve. A bolsevizmus napjaiban már nyertünk némi előzletlőt arról, hogy milyen lehet az, mikor az Isten tagadó gonoszság ragadja kezébe az uralmat. Adjunk hálát az Úrnak, hogy még kaptunk kegyelmi időt, de egyuttal figyelmeztést is a még ezután következő, még súlyosabb időkre.

Vargha Gyuláné.